

Sygn. akt II CSK 477/13

POSTANOWIENIE

Dnia 14 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa L. M.
przeciwko Skarbowi Państwa - Prezesowi Sądu Okręgowego
w Z.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 14 marca 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 20 marca 2013 r.,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. nie obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy, zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W sprawie nie występują przesłanki pozwalające na przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, mimo że skarżący powołał się na przesłanki zarówno oczywistej zasadności skargi jak i wystąpienie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.).

Wystąpienie przesłanki pierwszej, w postaci istotnego zagadnienia prawnego, skarżący dostrzegł w odniesieniu do oddalonego roszczenia o zapłatę kwoty 7.506 Euro. Tej kwoty, w przeliczeniu na walutę polską odpowiadająca kwocie 30.028, 50 zł, skarżący domagał się z tytułu zwrotu kosztów przejazdu na rozprawy do sądu w toku postępowania karnego. Sąd pierwszej instancji uwzględnił w tej części powództwo, natomiast Sąd Apelacyjny, na skutek apelacji pozwanego, zmienił w tym zakresie wyrok Sądu Okręgowego i powództwo o zapłatę tej kwoty oddalił wyrażając pogląd, że tego rodzaju koszty, jako koszty postępowania karnego, powinny być zaspokojone w postępowaniu karnym. Skarżący w skardze kasacyjnej pogląd ten kwestionuje. Skuteczne zakwestionowanie tego poglądu, wskazanie, że w tym zakresie w sprawie rysuje się istotne zagadnienie prawne, co skłoniłoby Sąd Najwyższy do stwierdzenia wystąpienia przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, wymagałoby jednak skutecznego zaskarżenia skargą wyroku Sądu Apelacyjnego w tej właśnie części. Tymczasem, w skardze kasacyjnej skarżący zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego tylko w punkcie III – oddalającym jego apelację. Oddalenie apelacji skarżącego obejmowało kwotę 133.988,10 zł czyli żądanie zadośćuczynienia w dalszej kwocie 15.000 EURO (60.090 zł) i żądanie odszkodowania w dalszej kwocie 73.898,10 zł (czyli kwoty dalsze, ponad zasądzone przez Sąd Okręgowy). Skuteczne zaskarżenie skargą kasacyjną

oddalenia przez Sąd Apelacyjny żądania zapłaty kwoty 30.028,50 zł wymagało zatem wskazania w tej skardze jako zaskarżonego również punktu pierwszego wyroku Sądu Apelacyjnego, którym tę część powództwa oddalono. Sąd Najwyższy związany jest zakresem zaskarżenia wskazanym w skardze kasacyjnej (art. 398¹³ § 1 k.p.c.). Brak skutecznego zaskarżenia we wskazanej części wyroku Sądu Apelacyjnego tę część skargi kasacyjnej czyni bezprzedmiotową.

Nie ma natomiast dostatecznych podstaw do przyjęcia, że częściowe oddalenie powództwa (skutecznie zaskarżona część wyroku Sądu Apelacyjnego) jest dotknięte tego rodzaju nieprawidłowością, iż pozwala skargę kasacyjną w tej części uznać za oczywiście uzasadnioną. Oczywista zasadność skargi, jak wyjaśniono w orzecznictwie, to stan sprawy wskazujący, że zaskarżone orzeczenie zapadło z rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad prawa, widocznym już tylko przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy i dłuższych badań lub dociekań. Chodzi, więc o szczególne, kwalifikowane wypadki naruszenia prawa przez sąd drugiej instancji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 197/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Taka sytuacja w sprawie niniejszej miejsca nie miała. Żądanie zapłaty odszkodowania w dalszej kwocie 73.898,10 zł zostało oddalone jako nieudowodnione i prawidłowość takiej oceny, w sytuacji gdy skarga kasacyjna zawiera wyłącznie zarzuty naruszenia prawa materialnego, w ogóle uchyla się spod kontroli kasacyjnej.

Nie było też dostatecznych podstaw do przyjęcia, że zasądzone zadośćuczynienie w kwocie 40.006 zł jest zbyt niskie, a kwotą odpowiednią z tego tytułu jest łącznie 100.015 zł. Ocena „odpowiedniości” kwoty, którą stronie można zrekompensować doznaną przez nią krzywdę niemajątkową, należy w zasadzie do sądu pierwszej instancji. Sąd drugiej instancji, podobnie jak i Sąd Najwyższy, mogą ingerować w wysokość tej kwoty wówczas, gdy jest ona niewspółmiernie niska (lub niewspółmiernie wysoka) do ustalonego uszczerbku. Zważywszy, że stanu takiego nie można w sprawie stwierdzić od razu, bez potrzeby głębszej analizy i dłuższych badań lub dociekań, nie można było tym samym zasadnie twierdzić, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący nie zdołał zatem wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania skargi kasacyjnej przez Sąd Najwyższy. Z tych też przyczyn, przy uwzględnieniu, że w sprawie nie zachodzi nieważność postępowania, którą - zgodnie z art. 398¹³ § 1 k.p.c. - Sąd Najwyższy bierze pod uwagę z urzędu, należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej wnioskodawczynie do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c. uwzględniając szczególne okoliczności sprawy.